

Connexió

ASPACE

ASSOCIACIÓ DE PARÀLISI CEREBRAL ASPACE • ANY 2000 • NÚM: 1

Òrgan d'expressió
de l'entorn de la
paràlisi cerebral

Adreça : C/ Tres Pins s/n. Montjuïc. 08038 Barcelona.
Tel: 93 325 08 32 fax: 93 325 83 62
Correu electrònic: aspace@suport.org.

ÍNDIX

DIRECCIÓ **Editorial 2** MARTÍ CUIXART **Grups de trobada 2** MA. ROSA DAUSÀ **Equip d'ASPACE 3** MA. ROSA DAUSÀ **Centres d'ASPACE 4** JORDI PONCES **Vacances dels ciutadans amb minusvalies 5** JORDI DAM **Gràcies ASPACE 6-7** ROSA ORTOLÁ **Nuevas tecnologías 8** PEDRO CORDERO **Alumnos de ASPACE 9** JORDI CABRERA **El Transport és una aventura 9** ORIOL ROQUETA **Quince años de mi vida 10 - 11** JOSEP MA. MARTÍ **Entrevista 4 x 4 12 - 14** MARTÍ CUIXART **Rosas i espinas sobre ruedas 15** MARTÍ CUIXART **Encreuat 15** RAQUEL SOTO **Article de La Vanguardia 16**

Editorial

Com a conseqüència de l'organització de la **Primera Trobada** de companys d'ASPACE, va sorgir la idea d'editar aquest butlletí.

El que pretenem és establir una via oberta de comunicació de totes les persones afectades de paràlisi cerebral o vinculades al nostre món, perquè poguem expressar tota mena de idees, projectes, en definitiva englobar totes les iniciatives i necessitats ja siguin dins de l'àmbit intel·lectual, d'oci, d'intercanvi d'informació, denúncia, etc. o d'altres que vagin sorgint. També poder fer un retrobament amb el nostre passat, intercanviant les nostres diferents vivències.

La trobada de companys d'ASPACE, serà el punt de partida per canalitzar totes aquestes iniciatives. Us agraïm que porteu escrites les propostes que cregueu interessants per dur-les a terme..

Agraïm molt sincerament el suport que ASPACE dóna, tant a nivell d'organització, recursos humans, local, obtenció de fons, etc. per aquest projecte.

PRIMER BUTLLETÍ QUE VA EDITAR ASPACE L'ANY 1962

STAFF

Direcció: Pedro Cordero, Martí Cuixart, Josep Ma. Martí, Rosa Ortolá, Xavier Soteres. Jordi Cabrera. **Suport Tècnic:** José Manuel Aguilar **Disseny i Maquetació:** Jordi Jiménez **Coordinació Tècnica:** Mercè Bassas **Col·laboracions:** Ma. Rosa Dausà • Jordi Ponces • Elisabet Puig • Ramiro Herrador • Jordi Dam • Xavier Vidal • Elena Tomás • Oriol Roqueta **Amb el suport:** ASPACE

MARTÍ CUIXART

Grups de trobada

Benvolgut company,
Potser a tu, que d'alguna manera ja tens la vida muntada, t'interessaria participar

en algun grup de trobada que es pogués organitzar després d'aquesta reunió. Com que és una cosa en projecte, es troba oberta a tots els suggeriments i idees que es puguin donar.

Per això, seria interessant saber les nostres inquietuds i necessitats actuals. I a partir de les mateixes, intentar fer coses en aquest sentit.

De totes maneres, per començar hem pensat en quatre possibles grups de trobada, com punt d'arrencada:

Escacs, cinema, dòmino, tertúlies, etc.

Si t'interessa participar en algun d'ells, fer-ho saber a través del Centre Pilot a partir del 3 de setembre fins al 15 de setembre al telèfon: 93 424 09 03/ 04/05, amb un horari de 17 a 19 hores. (Ramiro Herrador)

En realitat, aquests grups de trobada només pretenen ser l'excusa per intentar anar descobrint allò que realment volem fer ara.

Cal que tinguem present que comptem amb el recolzament i els locals d'ASPACE per portar a terme totes aquestes activitats.

Segons les persones que s'hi apuntin a cada grup, ja us farem saber el lloc i la data de la primera reunió del grup o grups que hàgiu escollit.

Grupos de encuentro

Apreciado amigo:

Quizá a ti, que de alguna manera ya tienes la vida montada, te interesaría participar en algún grupo de encuentro que es pudiera organizar después de esta reunión. Como que es una cosa en proyecto, se encuentra abierta a todas las sugerencias e ideas que se puedan dar.

Por esto, sería interesante saber nuestras inquietudes y necesidades actuales. Y a partir de las mismas, intentar hacer cosas en este sentido.

De todas maneras, para empezar hemos pensado en cuatro posibles grupos de encuentro, como punto de arranque:

Ajedrez, cine, dominó, tertulias, etc.

Si te interesa participar en alguno de ellos, hazlo saber a: 93 424 09 03/ 04/05, amb un horari de 17 a 19 horas. (Ramiro Herrador)

En realidad, estos grupos de encuentro sólo pretenden ser la excusa para intentar ir descubriendo aquello que realmente queremos hacer ahora.

Hace falta que tengamos presente que contamos con el apoyo y los locales de ASPACE para llevar a cabo todas estas actividades.

Según las personas que se apunten a cada grupo, ya os haremos saber el lugar y la fecha de la primera reunión del grupo o grupos que hayáis escogido.

L'Equip d'Aspace

Tenim una cita el setembre dels "veterans" d'ASPACE, amb amics del passat, per recordar moments viscuts; tots estem molt il·lusionats preparant aquesta trobada; per aquest motiu s'està confeccionant una revista i a mi m'han suggerit que fes una col·laboració per explicar els serveis que en l'actualitat ofereix ASPACE. Prèviament, crec que és important entendre els seus principis, doncs sense els profunds fonaments d'aleshores avui no hagués estat possible l'organització actual.

Tots coneixem el significat de les sigles ASPACE, però Associació de Paràlisi Cerebral, matitza que es tracta d'una agrupació, en definitiva, d'un equip. Justament això és el que vaig trobar quan als 16 anys vaig entrar per la porta del Centre Pilot. Uns nois em van ensenyar, a través de les seves dificultats, a valorar la paciència que tenien quan no aconseguia entendre'ls, a descobrir la seva sensibilitat i a gaudir de la seva amistat; uns professionals em varen ensenyar el que era la Paràlisi Cerebral, des del Sr. Mas, aleshores director pedagògic, que amb una paciència i humanitat infinita ens iniciava en el món de la docència, perquè ell era pedagog per excel·lència (va ser meravellós veure'l despertar l'interès dels nens), a la Dra. Corominas, que juntament amb el Dr. Ponces i el quadre mèdic ens reunien els dissabtes pel matí per alligonar-nos i preparar-nos de la millor manera possible. L'objectiu era formar un equip, doncs solament així es pot arribar a obtenir una bona rehabilitació. Sempre és difícil treballar conjuntament, però totes les dificultats s'aconseguien superar per l'afany que teníem d'avançar i fer camí per al nostre col·lectiu. Ells "els nois", els seus pares, els tècnics, els directius, en definitiva tot l'equip, tota l'associació.

Per a mi, el centre era la meua segona casa; molts caps de setmana fèiem sortides conjuntes i el nostre interès era donar la màxima qualitat de vida a tots els nois. Un dels objectius principals que ens havíem traçat era de convèncer a la societat que anés acceptant amb "normalitat" les diferències. Jo personalment, dono gràcies a Déu i a tot els que formàvem part d'aquest col·lectiu, per haver-me regalat uns moments tan enriquidors en tots els aspectes. Sense aquests principis tan plens de força, ener-

gia, esforç professionalitat i estimació, no crec que hagués estat possible arribar a l'Entitat que avui dona cobertura diària a 150 usuaris, amb una consulta externa d'unes 9000 històries clíniques i 120 treballadors.

Durant el transcurs d'aquests 40 anys, han anat passant per l'Associació diferents persones que han fet possible, amb la seva participació, que avui ens puguem sentir satisfets de continuar tenint el Centre Pilot, amb nois que són el millor del nostre col·lectiu i que han impulsat aquesta trobada i el butlletí, i amb uns professionals molt preparats que sempre estan investigant i reciclant-se, lluitant per aconseguir la millor rehabilitació.

La meua il·lusió seria poder contribuir, amb tot el que sigui possible, en l'IDEAL que des del principi ens va identificar: L'EQUIP; sense ell no tindria sentit la nostra lluita. Tenim que mentalitzar-nos que l'única força real per ajudar a les persones que pateixen una paràlisi cerebral, és formar part d'un grup en el qual estiguem tots units, afectats, pares, professionals i en general totes les persones que treballen en l'interès comú de la integració i recuperació. Si perdéssim aquest objectiu, crec que no tindria cap sentit l'esforç de tantes persones que ho han fet possible, que aquells que vàrem començar junts fa anys tinguem aquest sentiment d'agraïment en els nostres cors.

Voldria poder transmetre als que fa poc que estan entre nosaltres i que avui formen part d'aquest nombrós col·lectiu, un missatge: res és possible aïlladament, mai pot tenir èxit un esforç individual. Per tot això espero amb gran il·lusió aquest dia de setembre, perquè a més de servir-nos per recordar, ens obre les portes a noves expectatives i iniciatives que entre tots ens permetran continuar fent camí. Estic convençuda que així serà i d'ara endavant podrem reunir-nos novament amb més serveis que proporcionin al paràlitiu cerebral tot el necessari per a ser un ciutadà més, plenament integrat a la nostra societat.

MA. ROSA DAUSÀ I PLANS
Directora A. ASPACE

Centres i Serveis d'Aspace

Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel: disposa del servei de Consulta Externa on s'efectua el diagnòstic, seguiment i orientació terapèutica, rehabilitacions específiques, servei d'atenció psicològica familiar que dóna cobertura als infants i adults p.c. i a les seves famílies, el servei d'ajudes tècniques, servei de rehabilitació a la llar, Servei de Prevenció i Tractament Precoç, Servei de Maduració i Terapèutica Integral, la Secció de Terapèutica a Mitja pensió i les rehabilitacions externes. SSAP ASPACE, que aten a infants de 0 a 4 anys concertat amb el Departament de Benestar Social.

L'Escola d'Educació Especial ASPACE.

El Servei d'Autonomia Personal i Familiar (ASPACE-LLAR).

ASPACE-ESPORTS que organitza l'activitat esportiva de tots els centres i serveis d'ASPACE.

Dos ambulatoris (Marc Aureli i Poble Nou)

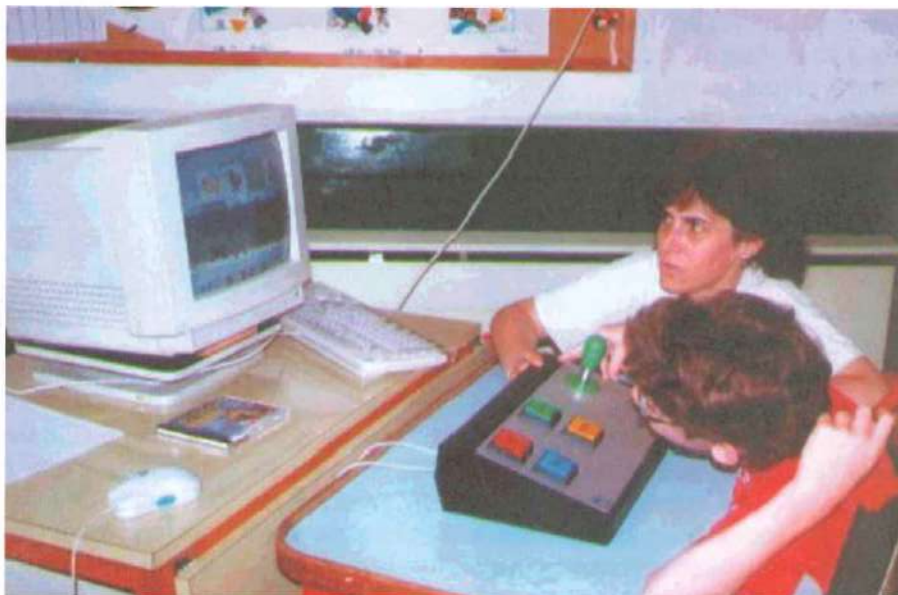
Centre Ocupacional de Numància : - Integració Social Fase A
- Informàtica, Jardineria i Hosteleria Fase B

Centre de Teràpia Ocupacional POBLE NOU

El Servei d'Integració laboral per aconseguir d'integrar-los en el món de l'empresa.

També estem projectant el Centre de vida independent per a que les persones afectades de Paràlisi Cerebral i que tinguin necessitat i desig de tenir una participació activa en la societat que els envolta, puguin disposar d'un lloc on poder expressar-se i trobar-se. S'oferirà a tot el col·lectiu de persones i a les seves famílies, perquè disposin

d'un nucli i d'un espai que els uneixi i, a la vegada, perquè puguin participar activament en la planificació de les activitats en les que es vulgui participar, les prepari i organitzi, a més de totes aquelles activitats orientades a aconseguir la promoció del col·lectiu de persones amb discapacitats.

MA. ROSA DAUSÀ I PLANS
Directora A. ASPACE

Recordo que fa uns 35 anys anar a la platja amb un grup de nois i noies amb trastorns motrius, i a vegades mentals, d'origen cerebral era tota una epopeia. Si caminaven amb dificultat, calia acompanyar-los entre dos; si no caminaven, tenien que ésser transportats a braços fins a la vora del mar; si tenien

que asseure's a la seva cadira de rodes, aquesta s'havia de transportar alçada perquè les rodes no s'ensorressin, etc. Els problemes es multiplicaven. Però hi havia una "avantatge". La platja es quedava buida. Tothom marxava. Tenien por de "contagiar-se"? Era pena?. Qui ho sap. També si eren més de dos, a molts restaurants els hi deien que tot estava reservat. I a tot arreu escales i més escales. Eren aquells temps!

Avui, al menys aparentment, les coses han canviat molt. Les platges ja no és buiden. En cas de necessitat surten molts voluntaris per ajudar. En moltes platges els Ajuntaments han posat passadissos de fusta per poder arribar amb cadira de rodes fins a vora del mar. Bastants passos de vianants tenen rampa. (Malgrat hi ha qui hi aparca sense cap consideració el seu cotxe). Moure's per les ciutats, pels pobles o per una superfície comercial amb cadira de rodes ja no és un fet extraordinari. Les barreres arquitectòniques van desapareixent, no amb la rapidesa que un voldria, però sí d'una manera implacable. Els espais son cada vegada més assequibles, son cada vegada més de tots.

Han estat i son mols anys de lluita. Moltes actuacions anònimes que d'una manera ferma i constant van fent possible un canvi de mentalitat. Quantes situacions violentes van patir molts nois amb paràlisi cerebral i altres anomalies. Quanta protesta per correspondència, quanta denuncia, quantes gestions. I la lluita encara no ha acabat.

El paper que ha significat l'esport adaptat de cara a la societat ha estat molt significatiu. Molts grups de tot Catalunya i de tot el món, han fet aportacions decisives. Contemplar l'esforç i la qualitat d'un bon esportista genera admiració i enveja. Pel propi ciutadà amb minusvalies la normalització a través de l'esport té un paper important. En aquest com en altres aspectes cal ressaltar l'important paper que ha tingut durant quasi 40 anys l'Associació de la Paràlisi Cerebral (ASPACE) de Barcelona i fonamental-

ment el Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel de Montjuïc. La culminació del treball de tots els esportistes, de totes les associacions, dels clubs i de les federacions van ser les Paralimpiades de Barcelona que contà amb la participació d'excel·lents atletes internacionals emparats per una organització modèlica.

Per una gran majoria de ciutadans la persona amb minusvalidesa ja no és quelcom llunyà, aliè a la vida quotidiana, sinó un individu proper, que un se'l troba a la feina, al carrer, al transport col·lectiu, al lleure, a l'esport, etc. En l'últim mig segle la persona amb una minusvalidesa ha guanyat socialment en valor, categoria i consideració humana.

Les vacances dels ciutadans amb minusvalies

Però és més, el fet que molts tinguin una feina, alguns, ben remunerada, altres, menys o que cobrin una pensió no massa important, però si permanent, significa que econòmicament ja no son un grup marginal. Constitueixen un col·lectiu que és atractiu per tot el món del comerç i del lleure. I cada vegada hi ha més grups econòmics interessats en atraure una clientela potencial. El món del lleure i de la restauració és un d'ells. Un Hotel ben adaptat, sense barreres, amb cambres disposats a servir la carn tallada si fa falta, amb els ascensors en els que hi càpiguen les cadires de rodes, amb serveis adaptats, etc. permet acollir una clientela internacional amb ganes de viatjar. Els restaurants sense barreres, les discoteques adaptades, els cines sense barres, etc. si informen a ASPACE seran incorporats a un fitxer informatitzat amb el que es pot orientar a qui ho demana. Les persones amb alguna minusvalidesa ja no solament tenen dret a fer vacances, sinó que s'han convertit en un tipus de client que cal mimar i atraure. A més en general és un client constant si ha estat ben tractat.

DR. JORDI PONCES I VERGÉ
Director Mèdic d'ASPACE

Gràcies Aspace

Fa 38 anys vaig entrar al Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel. Jo tenia 4 anys i ell tot just feia un que havia nascut d'un part ple d'esperances dels seus pares. Els pares del Centre Pilot eren unes persones, de totes condicions socials i professionals, que es van unir per fer realitat el projecte que els nens amb paràlisi cerebral poguéssim ser considerats persones com les altres dins la **nostra** societat.

El Centre era com la meua casa doncs m'hi passava la major part del dia. Em van ensenyar a llegir i escriure, a anar al lavabo sol.

Els primers anys van ser d'anar aprenent a conèixer-nos els uns i els altres, ja que tots teníem molta bona voluntat però poca experiència. Quan jo tenia 6 ó 7 anys va entrar el Sr. Vila que, juntament amb la Manuela, la Pilar Aragonès i el Sr. Mas com a director pedagògic, ens van fer unes avaluacions per esbrinar el nivell intel·lectual de cada noi.

Se'ls va posar al cap que havíem de fer l'escolaritat com qualsevol altre noi. No va ser fàcil doncs teníem dificultats per escriure però entre tots vam inventar solucions per cada u. Me'n recordo que la Matilde, que era la que feia Teràpia Ocupacional, va inventar el que ara se'n diu Licorni. Ella va agafar l'aparell que els dentistes porten al cap amb una bombeta, va treure-la i al seu lloc hi va posar un punxó. Amb allò l'Angelito (el Xino) va poder escriure amb màquina elèctrica. Jo m'havia fet uns bons fars de posar-li allò al cap. Nosaltres li deïem "unicorni" Ara son mes sofisticats i... més cars. La Matilde també em va ensenyar a menjar sol.

També me'n recordo del primer dia que vaig fer pipí sol a la botella. Va ser l'Antònia que em va fer espavilar a fer-ho sol.

La Sra. Mas ens deia que no érem ni carn ni peix, ja que no som subnormals per estar tancats, ni podem fer moltes coses de les que fan els "normals"

El Sr. Alberto se sabia el telèfon del vidrier de memòria, doncs cada dos per tres havia de canviar un vidre perquè l'havíem trencat amb un cop de pilota. Una vegada un noi fent una cursa en va travessar un amb els braços. Un altre dia ens va caure un vidre trencat al cap mentre estàvem jugant a parxís. La Sra. Pilar i la Rosa estaven negres amb nosaltres. Elles eren les encarregades de vigilar-nos a l'hora del patí i no podien amb nosaltres de tantes malifetes que fèiem.

Quan vaig estar a punt d'examinar-me de Graduat Escolar, juntament amb dos companys, els professors, inclòs el director pedagògic, van posar tots els esforços possibles perquè ens poguéssim examinar. Van aconseguir que ens ho deixessin fer al mateix Centre Pilot ja que a l'institut hi

FOTOGRAFIES DEL SOPAR DELS GRADUATS

Sr. Angel Garcia Yuste (el Xino), Sra. Marta Colomer, Sra. Yuste, Sra. Bernarda Pons, Sr. Josep Mas, Sr. Josep Vilà, Sr. Julian Garcia, Sr. Josep Ma. Dam, Sra. Solá, Sr. Jordi Dam, Rosa Ortolá y Sr. Federino Cabrero

havia barreres arquitectòniques. Nosaltres anem més lents que els demés però teníem un termini per entregar els exàmens. Quan va arribar l'última hora de la tarda encara no havíem acabat. Llavors vam decidir continuar fins que acabéssim, doncs pensàvem que l'endemà ens costaria més tornar a posar-nos-hi. Com que era al juliol feia una calor d'espant. Per això de tan en tan, els professors i nosaltres sortíem de la classe a refrescar-nos. Vam demanar als pares que ens pugessin el sopar. Finalment a les dues de la matinada vam acabar els exàmens i l'endemà

a primera hora el Sr. Mas els va entregar. Vam ser els primers paralítics cerebrals, de tot l'estat espanyol, que vam treure'ns el Graduat Escolar i tots tres ho vam fer amb un notable.

Hi ha dues coses que no he vist en cap més associació: una es que per ASPACE primer era el paralític i les seves necessitats, i després els diners. O sigui que si es necessitava un aparell o qualsevol cosa perquè el paralític pogués millorar, la comprava encara que en aquell moment no hi hagués pressupost, després ja buscarien els diners on fos. L'altre es que el personal durava eternament als Centres cosa que tampoc he vist a les altres associacions on he estat. L'altre dia vaig pujar al Centre

gent que te 90 anys i encara puja al Centre Pilot i fa conferències, gent que se'n recorda de coses de la meua família que ni jo me'n recordava. Això fa que un es senti estimat, encara que no hi tinguis contacte massa sovint. Sempre hi ha algú que et porta notícies, i això et dona la sensació que allà, a Montjuïc, hi tens la solució als teus problemes.

Quan vaig saber que volien fer la trobada d'antics alumnes em va fer molta il·lusió doncs és una manera d'homenatjar a tota la gent d'ASPACE que ha treballat, que ha fet possible que el paralític cerebral sortís al carrer com qualsevol altre. També m'ha fet il·lusió escriure aquestes ratlles explicant unes poques vivències passades al Centre Pilot, (si hagués

FOTOGRAFIES DEL SOPAR DELS GRADUATS

Sra. Inés Gallart, Sra. Montserrat Roig , Sra. Rosa Ortola, Sra. Bernarda Pons, Sra. Marla Visa i Sr. Leopoldo Castán.

Pilot, al cap de molts anys de no haver-ho fet.

Em pensava que ja no hi trobaria quasi ningú de la meua època. La sorpresa va ser al veure molta més gent del que em pensava. Gent que fa quasi 40 anys que hi treballa,

d'explicar-les totes necessitaria una enciclopèdia, ja que m'hi vaig passar 14 anys) Tampoc m'és possible anomenar tot el personal que hem va educar, al qual estic molt agraït i sempre el porto al meu record.

GRÀCIES ASPACE!!!

JORDI DAM

Supongo que, a estas alturas, todo el mundo sabe que son las nuevas tecnologías. Para muchos de nosotros, parálíticos cerebrales y discapacitados en general, las nuevas tecnologías nos han abierto muchos caminos con sus adaptaciones de todo tipo. Pero hoy no hablaré de ellas, son demasiado serias para que yo ¡Oh humilde mortal!, las trate.

Esta que suscribe, humildemente,

va a tomar el protagonismo de una historia que puedo ser cierta o no, ¡Siempre es más fácil narrar en primera persona! ¡Que cada cual saque sus propias conclusiones!

Hace un año y medio, más o menos, me compré un ordenador personal, también conocido como PC, del inglés *Personal Computer*. Lo compré equipado con: impresora, scanner, altavoces y modem, este

ultimo aparatito me permite conectarme a Internet.

¡Gran puerta abierta al mundo!

Primero el correo electrónico, más conocido por su nombre en inglés, *E-mail*, o sea, *Electronic mail*. Claro que este te lo dan los amigos y conocidos para que les escribas o consultes sin llamarlos por teléfono, o no, por que cualquier portal tiene su correo electrónico y su tablón de anuncios correspondiente ¡Y gratis! Importante cuestión, y claro, picas. Es fácil, no conoces a la persona que te escribe, te puedes hacer pasar por lo que quieras, puedes decir las mil y una barbaridades ¡Total, no te conocen! ¡Qué más da! ¡No los vas a ver nunca! Te multiplicas, eres mil personas a la vez, juegas, te diviertes, manipulas, eres cruel, tierna, déspota, sincera, malvada o encantadora, según convenga. Primer paso para quedar atrapada en la red.

Segundo paso. Alguien te habla de *chatear* - del inglés *to chat*, charla, hablar amistosamente y si le pones la preposición *up* queda en *to chat up* que significa ligar -, tu, pobre ignorante, le preguntas que es eso, te contestan que como una conferencia telefónica, pero por escrito y en tiempo real. Al principio piensas: "¡Joder! - o ¡Caramba!, ¡Caray! ¡Córcholis! ¡Jolines!, según lo educado/a que seas - ya me ha fastidiado, ¡Yo no puedo teclear muy rápido!" Pero como eres así de aventurera, te aventuras, procuras teclear a la velocidad del rayo y ¡Oye tu, cue! Y te das cuenta que los demás también teclean despacio porque no tuvieron a una Matilde en terapia ocupacional que les enseñara a escribir con todos los dedos y que les

castigase por copiar *Yo soy rebelde* de Janette por creer que la letra no se ajustaba a tu realidad ya que todo el mundo te trataba con amor y te escuchaba. ¡Pobre Matilde, que ingenua fue! ¡No comprendió nunca que el amor que buscabas era otro! ¡Pero eso es otra historia!

Vives en Internet, te enamoras en Internet, lo haces todo en Internet... Pero cuando apagas el ordenador y el modem. Sales a la realidad. Una realidad que tocas, ríes, lloras, te caes, te levantas... Lo de Internet es divertido, dejas tus manías y frustraciones, es como ir cada día, o cuando quieras, a la consulta de Julia Corominas, con permiso de la Doctora Corominas, más divertido y además puedes engañar a la gente, cosa que a Doña Julia no, y fardar de que chateas con uno de Madrid o con uno de Venezuela o con uno de Inglaterra o de Italia, ¡Encima te facilita el aprendizaje de idiomas! ¡Es la leche! Ahora me tendré que comprar una vídeo cámara, ya que lo que priva en Internet es la videoconferencia, casi mejor que no, ¡No podré jugar con la gente!

Bueno,

Nuevas tecnologías aplicadas a... ¿?

me la compraré para hablar con los amigos...

Pero el mundo en el que nos movemos, es real e Internet es virtual. Lo único real de Internet es la factura del teléfono.

Queridos/as hay que aplicar las nuevas tecnologías a... lo que se quiera o, a lo que buenamente se pueda!

ROSA ORTOLÀ I PONS
20/06/00

P.D. No pretendo dar lecciones de inglés sólo demostrar a algunos que haber ido cuatro veranos a Londres y haber estudiado ese idioma, sirve para algo más que el conocimiento del mismo. Y que el mundo está fuera del Centro y que hay que abrirse al mundo por muy duro que esto parezca y sea.

Boletín de ex-alumnos de AspaEtransport és una aventura

Creo que un paràlítico cerebral a lo largo de su vida se hace muchas preguntas y no sabemos encontrar esas respuestas.

Así fue como surgió la iniciativa de montar el primer encuentro de ex – alumnos de los diferentes centros de A.S.P.A.C.E.

Seguro que cada uno de nosotros hemos cogido caminos muy distintos unos a los otros, por la época que nos toco tomar decisiones, por necesidad, por imposición etc.....

Creo que a partir de este encuentro tenemos una muy buena oportunidad para encontrar situaciones y experiencias que nos pueda beneficiar a todos.

A parte podemos y debemos crear pequeños grupos o comisiones para llevar acabo todas estas iniciativas que salgan o que puedan surgir. Por que lo que tenemos que tener muy claro que nadie va luchar por nosotros si no damos el primer paso.

Creo que hay algunas preguntas que nos deberíamos plantear:

¿ Nos gusta la vida que llevamos ?

¿ o queremos mejorarla ?

¿ Tenemos ganas de luchar por nuestro futuro ?

¿ Sabemos cuando, donde y como podemos dirigirnos para poder hacer cosas ?.

En mi opinión una de las cosas que tendríamos de hacer crear un lugar de encuentro para reunirnos

Entre todos deberíamos plantearnos casos, que en un futuro nos pueda beneficiar, como cursos, actividades culturales....

PEDRO CORDERO MARTIN

JORDI CABRERA I SORIANO

Sóc un jove, que ben aviat farà 39 anys, que des de fa tres anys em puc valdre "sol o acompanyat" (segons la situació) amb la cadira elèctrica, quina meravella!, això si que és un invent fabulós per tots nosaltres, encara que també hi ha molts inconvenients, com per exemple:

ANÈCDOTES, QUE SÓN REALITAT

1. Anar fins a una parada d'autobús, i haver d'esperar que vingui un d'adaptat, que pot ser que trigui molt o poc a venir, si tinc tard, canvio de línia i ha de fer més volta, però encara puc arribar als llocs a l'hora prevista. (hi ha hagut dies, queestic a la parada, unes dues hores, per anar i altres dues hores més per tornar).

2. També hi ha inconvenients, com per exemple: si plou molt, malament, perquè els comandaments de les cadires i sobretot el motor, no es poden mullar, i t'has d'anar amb molt de compte.

De totes maneres, des de fa uns deu anys ansà la qüestió del transport públic ha millorat molt, i cada vegada hi ha més **TRANSPORTS ADAPTATS**.

Això si, s'ha de dir tot el que és, durant aquests anys he conegut molts xofers d'autobusos, bons professionals i amb sensibilitat, fem la "xerradeta típica entre parada i parada", i a vegades de molt bon rotllo, però també n'hi troba algun que deixa anar...

Però l'aventura, és l'aventura!! o si no Que faríem? (si no ho agafem tal com bé, malament).

Mireu que sóc una persona molt atrevida, però encara no he tingut el valor de viatjar amb METRO, "no ho sé, em fa una mica de respecte", un dia ho faré, segur.

PETITS ENTREBANCS A RESOLDRE

Des de que tinc la "independència", de la cadira elèctrica, els caps de setmana per les tardes-nits " que no plou" sempre surto a passejar, també provo altres línies i trajectes, a vegades me n'he anat de punta a punta de Barcelona amb una tarda, "això si, s'ha de sortir aviat de casa".

Aquesta primavera passada, he anat a veure algunes obres de teatre tot sol. Però he de dir que, en el Condal els empleats molt amablement em vam haver d'ajudar per entrar dins del teatre. Malauradament hores d'ara encara hi ha llocs d'interès general, que no han pensat amb nosaltres, com per exemple, l'esmenat Teatre Condal.

Quince años de mi vida

ORIOI ROQUETA DEL RÍO

Después de recorrer cien mil médicos, fui a parar al Centre Pilot Arcángel Sant Gabriel. Aconsejados mis padres por mi amigo Alejandro, que ayudaba en Alella a los chicos mayores en el taller de carpintería, me visitaron cuando yo empezaba a gatear. Tenía alrededor de los tres años cuando me citaron para ir una semana junto con mi madre, me pusieron en observación en, una prueba que se llamaba "la semana de madres" en la cual, estábamos en el centro de nueve a cinco horas.

Durante el mes de agosto me estuvieron haciendo una prueba para mi posterior incorporación y, habiendo superado él. mes de prueba, el día quince de septiembre de 1981 empecé la escuela. Los primeros días fueron muy duros porque estaba acostumbrado al ambiente familiar.

Empecé en párvulos de nueve y media a una al mismo tiempo que mis amigos Silvia Cayera, Plácido Pérez y Raquel Martínez. A partir del segundo año ya fui de nueve a cinco, allí empecé tratamientos para moverme, controlarme y para vocalizar mejor: la fisioterapia, la terapia ocupacional y la logopedia.

Cuando tenía ocho años me pasaron a la clase Pilar Aragonés, llamado C1. En ella, me enseñaron a leer y a escribir empecé a ir a catequesis. Más tarde, cuando estaba en aquella clase tenía un entrenador que se llamaba Jordi Rietos que enseñaba a jugar a fútbol en horas de patio en el campo de fútbol de la escuela. Yo 1-1-egué a ser uno de los porteros que tenía el equipo.

También durante tres veranos estuve aprendiendo a nadar en las Piscinas Picornell que quedaban bastante cerca de mi escuela. A mis nueve años tomé mi primera comunión junto con el bautizo de mi hermana, todo en la capilla de campaña del Centro (para hacer la comunión en la escuela se improvisaba una capilla llamada de campaña, en el campo de fútbol)l.

Un día cuando estaba haciendo terapia ocupacional, estaba al lado de otra clase, el C2, recuerdo que estando con Silvia Cayero, me enfadé con ella y le cerré la puerta en los morros; entonces vino la profesora del C2, Laura González, y me dijo: te enseñaré yo a cerrar las puertas.

Me quedé blanco porque tenía que pasar aquel año en aquella clase. Al cabo de poco tiempo pasé al

C2. C2 acojonado porque lo que me había dicho pero al final no lo cumplió. ! Al cabo de pocos días cambiarnos de clase porque estábamos al lado del lavabo y Los pequeños lo tenían más lejos!.

En aquella clase empecé a estudiar e hice desde primero hasta cuarto de E.G.B.

Allí aprendí a comer solo algunas coas y a caminar un poco, aunque me daba cada golpe, yo no sé cómo

no me abrí la cabeza; una vez estuve ingresado en un hospital siete días porque de tanto caerme se me hizo una bursitis y se infectó, casi me tuvieron que operar, no veas lo que dolía

Por aquel tiempo mi profesora de logopedia, Carmen Robert murió en 1989 a causa de una enfermedad.

Cuando tenía catorce años me pasaron a la clase de la profesora Marta Vivas, en él entré con Marta Gil y Verónica Pamies y nos hicieron algunas novatadas, una de ellas consistía en rezar antes de comer y recoger toda la clase antes de irnos a casa.

Al cabo de poco tiempo, como yo gateaba y a veces levantaba la pierna, mi profesora no se le ocurre otra cosa que ponerme un apodo, de perro, Tresqui. Y la gente de la clase me decían todo el día: Hola Tresqui. En aquella clase hice todo el quinto de E.G.B. y parte del Graduado Escolar.

Cada principio de curso hacíamos grupos con la tera-

cha cuando llegábamos a clase; abrir el armario por las mañanas y cerrarlo por las tardes; Ir a buscar las cartas a secretaria y repartirlas a todos los niños de la escuela; a la hora de comer, poner los vasos y los cubiertos; vender botellas de agua, devolver el cambio y apuntar las botellas que quedaban cuando nos íbamos a casa (posteriormente vendimos coca-colas). En logopedia, con Montse Guillen hacíamos juegos de vocabulario para vocalizar mejor.

Mi fisioterapeuta, Mireia, hizo todo lo posible para que caminara.

Recuerdo que el primer trimestre suspendí matemáticas y lo recuerdo porque fue la primera vez que suspendía.

Cada final de curso, como éramos los chicos mayores del centro, íbamos de convivencias, gracias a los profesores y a los voluntarios de Cruz Roja.

Cuando tenía quince años, me apunté a boccia y atletismo, mi entrenador era Jordi Rietos, el primer año que jugué a boccia jugábamos todos contra todos, y yo, como juego con el pie, quedé el último, menudo disgusto cogí. El atletismo me, fue muy bien, porque aprendí un poco a manejar la silla de ruedas. En ese curso, mi profesora de logopedia Montse Guillen se quedó embarazada de gemelas

A final de curso mi profesora, Marta Vivas, pidió un año de prórroga porque quería hacer alguna cosa distinta, y mi profesora de logopedia Montse Guillen, tuvo que pedir la maternidad, ocuparon el lugar la directora, Angeles Vilá, y una profesora nueva, Pilar Mon.

Al siguiente año, vino una profesora nueva de fisioterapia Sara.

Durante este año, aún me hacía un poco de respeto Angeles Vilá, como era la directora de la escuela, pero al cabo de poco tiempo, cuando la conocí, le llamaba la pequeñaja.

También cambie de entrenadores de boccia y me fue muy bien porqué durante los 2 últimos años del Centro, gané los campeonatos de Cataluña, y pude viajar a Lecumberri y a Madrid. He conocido mucha gente, debido a esto.

GRACIAS A TODOS!

ORIOL ROQUETA DEL RÍO

peuta Silvia Gelabert. Algunos eran de jardinería, plantar plantas y cuando crecían un poco venderlas; de marquetería que consistía en hacer dominós y memoris de madera y luego venderlos; de expresión que trataban sobre algún juego de gestos u orientación espacial y después preparar un show de final de curso para todo el centro.

También había cargos semanales como poner la fe-

Entrevista 4x4

Entrevistador:
JOSEP MA. MARTÍ I MARCH

XAVIER VIDAL. FISIOTERAPEUTA
TREBALLADOR DEL C. PILOT

ORIOI ROQUETA .
ESTUDIANT DE DRET
EXALUMNE CENTRE PILOT

ELENA TOMAS.
EDUCADORA SOCIAL
EXALUMNE CENTRE PILOT

ELISABET PUIG. TERAPEUTA
TREBALLADORA C. PILOT

J. M.: ¿Cuál es el propósito de la vida?

Beti: En nuestra cultura se intenta ser feliz convirtiendo su manera de vivir en el propósito de la vida.

Xavier: Vivir el presente, vivir el día a día.

Elena: Vivir bien, sin complicaciones y si puedes ayudar a alguien, mucho mejor. Las complicaciones ya vendrán por sí solas.

Oriol: Convivir con una mujer, tener más amigos para no quedarme solo y disfrutar de la vida.

J.M.: ¿Has observado alguna ventaja por ser "p.c." o solo conlleva inconvenients?

Beti: Las ventajas son muy pequeñas en comparación con los Inconvenientes que son muchos y muy grandes.

Xavier: Creo que las barreras arquitectónicas son los principales inconvenientes para un "p.c.", pero tiene las mismas ventajas que cualquier persona.

Elena: Mitad, mitad. ¿Inconvenientes? Pues cuando vas a buscar un trabajo y te ven, y antes de ver que dices pasan de ti. ¿Ventajas? Te dejan colar en el cine, te invitan, te ofrecen asiento,

Oriol: He observado algunas ventajas como: el sentido del humor, la madurez, el carácter y la Inteligencia.

J.M.: ¿Crees que hoy en día es mejor casarse o juntarse?

Beti: Juntarse, no descarto si la pareja funciona i quiere hacerlo.

Xavier: Respeto las dos cosas pero creo que es mejor juntarse.

Elena: Aunque el juntarse no lo veo mal, yo soy partidaria del Matrimonio.

Oriol: Juntarse, la gente tiene miedo a la responsabilidad, aunque yo estoy en desacuerdo.

J.M.: ¿Qué opinas del dicho "tanto tienes, tanto vales"?

Beti: En general, nuestra sociedad por desgracia valora mas a las Personas por lo que tienen. Que por lo que vale.

Xavier: Creo que en esta vida hay que ser ambicioso, hay que buscar el tener más.

Elena: Creo que hoy en día no se tiene en cuenta cuanto tienes.

Oriol: Es verdad, según tu modo de ser tienes una cosa u otra, por lo tanto, vales una cosa u otra.

J.M.: Hablemos de sexo. ¿Si volvieras a nacer, qué preferirías ser: hombre, mujer o hermafrodita? ¿Por qué?

Beti: Mujer. Creo que vive mas intensamente, es emocionalmente mas Fuerte y la maternidad, que es una experiencia incomparable.

Xavier: Hoy en día los dos sexos tienen una igualdad absoluta, con sus ventajas y desventajas, pero estoy contento de mi masculinidad y volvería a ser hombre.

Elena: Ya me conformo con ser mujer, te libras de la mili, te tratan mejor. Etc. tiene algún Inconveniente como el tener hijos pero puede ser una experiencia muy grande.

Oriol: Sería hermafrodita porque me lo pasaría bien yo solo.

J.M.: ¿Qué te llevarías a un chalet de lujo en una isla desierta? (Tres elecciones, por orden de importancia.)

Beti: A Mi familia y crema solar (supongo que en el chalet hay de todo).

Xavier: Prácticamente todo mi entorno social (familia, amigos, la amiga, etc....), un buen libro y mi perro.

Elena: A mi acompañante sentimental, un equipo HI-FI y un buen libro.

Oriol: Una chica, una chica y una chica (tres chicas).

J.M.: ¿Qué destacarías de tu estancia en el centro piloto?

Beti: Las personas que he conocido y los buenos momentos.

Xavier: El enriquecimiento que te produce al trabajar con "p.ces.". Se tarda mas tiempo en ver resultados, pero una vez los ves, te enriquece el doble que con la otra gente.

Elena: Las buenas amistades i me enseñaron a desenvolverse bastante bien.

Oriol: Que me han ayudado mucho a valerme por mi solo.

J.M.: ¿Dentro de tu entorno social, que destacarías o que potenciarías?

Beti: Cambiaría las diferencias y potenciaría la igualdad de oportunidades.

Xavier: Potenciaría la eliminación de barreras arquitectónicas y destacaría el alarmante aumento de la violencia.

Elena: Destacaría y potenciaría las amistades fuera del ámbito "p.c." ja que las amistades con "p.ces." son las que al final te quedan.

Oriol: Intentar informar a la sociedad de que somos normales. Tan solo con algunas dificultades Físicas.

J.M.: ¿Cuál es la mejor y la peor cualidad de una mujer, y la de un hombre?

Beti: En el hombre y en la mujer, valoro la honradez, la sinceridad y la generosidad. Detesto las mentiras y la falta de honradez.

Xavier: La mejor cualidad de una mujer es la maternidad (ser madre) y la peor es la habilidad de hacerte sentir culpable sin serlo. La mejor cualidad de un hombre es la ambición y la peor es la infidelidad.

Elena: La mejor de una mujer es la picardía y la peor el derroche económico. La mejor de un hombre es la sinceridad y la peor es la vagancia.

Oriol: De una mujer: la mejor es su inteligencia y la peor el feminismo. De un hombre: la mejor el buen sentido del humor y la peor el Machismo.

J.M.: ¿Cómo ves la política de integración dentro de tu entorno social?

Beti: Escasa. Solo la he visto en la escuela donde mis hijos estudiaron. Tenía un minusválido por clase.

Xavier: Aun hay mucha intolerancia en mi sociedad y en muchas formas y se podría mejorar con mas cultura, conferencias, etc....

Elena: En cuanto a barreras arquitectónicas bien. En cuanto al mundo laboral muy mal, falta informar a la gente sobre las posibilidades laborales de los "p.c." y sobre todo crear y/o adecuar puestos de trabajo sobre la base de estas posibilidades o aptitudes laborales.

Oriol: Insuficiente, se ha conseguido mucho, pero aun queda muchísimo más para integrarnos completamente.

J.M.: ¿Crees que la gente que se casa tiene derecho a divorciarse después de la solemne promesa de "hasta que la muerte os separe"?

Beti: Una pareja que no es feliz, tiene derecho a otra oportunidad y no tener que aguantar de por vida una mala relación.

Xavier: Creo que si, es mejor divorciarse que estar amargado toda la vida.

Elena: Se tiene que casarse por amistad y si esta se rompe, se separa y ya está, pero considero que lo he-

cho, hecho está. Estoy en contra de la separación después de muchos años de casados.

Oriol: Creo que la gente convive muy poco tiempo antes de casarse.

J.M.: ¿En tu entorno social tienes más amigos "p.ces." o "normales"?

Beti: "normales".

Xavier: Tengo mas amigos "normales" aunque también tengo amigos "p.ces."

Elena: Tengo más amigos p.ces.

Oriol: De todo.

J.M.: ¿Qué prefieres el teatro o el cine?

Beti: Las dos cosas, pero el cine tiene mas ofertas.

Xavier: El teatro, aunque últimamente voy mas al cine.

Elena: El cine porque no hay tantas barreras arquitectónicas.

Oriol: Prefiero ir al cine.

J.M.: ¿Qué aspecto o cualidad valoras más de una persona?

Beti: Básicamente que sea buena persona.

Xavier: La sinceridad por encima de todo.

Elena: La sinceridad. No me gusta la hipocresía.

Oriol: El carácter de la persona.

J.M.: ¿En que medida crees que influye el grado de discapacidad en la calidad de vida?

Beti: Si es grave, influye muchísimo y de forma negativa.

Xavier: A mayor discapacidad crea más dependencia y al contrario. Pero creo que el nivel de vida ha subido bastante para la gente afectada.

Elena: Es inversamente proporcional es decir, a mayor discapacidad menor calidad de vida i viceversa.

Oriol: En mucha, debes luchar para conseguir tus objetivos y superarte a ti mismo porque sino nadie te da nada.

J..M.: ¿Qué es lo que más te asusta de la vida?

Beti: Que mis hijos puedan sufrir.

Xavier: La soledad.

Elena: Sufrir físicamente.

Oriol: El quedarme solo.

J.M.: Hay tendencias a fijarse en el sexo opuesto basándose en un prototipo social, pero ¿te has sentido atraído/a por alguna persona con algún tipo de discapacidad?

Beti: En una época de mi vida, salí con un chico poliomeélico.

Xavier: Hasta ahora no, pero creo que no habría ningún problema,

Elena: En mi caso creo que es evidente, ya que mi pareja es "p.c."

Oriol: Si, solo por mujeres.

J.M.: ¿Cómo ves a una persona "p.c.", como vives su discapacidad?

Beti: No puedo vivirlo pero si sentirlo a través vuestro; al ver las dificultades para realizar los actos más sencillos, el no poder una impedir algunos golpes i caídas, las dificultades de comunicación, etc.... una vez un niño de 11 años me preguntó ¿qué pecado han cometido mis padres para tener de castigo un hijo como yo?.

Xavier: La veo igual que cualquier otra persona.

Elena: Como a una persona normal, si necesita ayuda se la daré pero nada más.

Oriol: Normal como una más.

J.M. : ¿crees que están informados los médicos de medicina general sobre la p.c.?

Beti : No tengo suficiente información para contestar esta pregunta.

Xavier: Creo que en general, aun falta información sobre la parálisis cerebral.

Helena: No. En absoluta, tienes que explicar todo.

Oriol: Conocen algo más nuestra discapacidad, pero aun es insuficiente. ■

Mots Encreuats

	A	B	C	D	E	F	G	H
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								

negoci els metges. La primera lletra. Vocal. - D: El que ens feien menjar encara que no volguéssim —a l'inrevés—. Com no ens deixaven anar. - E: Classe de beguda que no pot entrar al Centre Pilot. Metall preciós —a l'inrevés—. - F: Allò que netejava als primers temps la Rafae- la —a l'inrevés—. El gran mestre. - G: Allò que porta de bòlit als nois joves i no tan joves. La vocal més prima. - H: Com haguéssim pogut nomenar a la Isabel. El que posen els mestres després dels exàmens.

HORIZONTALS

A: El que ens uneix. - 2: El que ens deia el profe quan ens comportàvem com ell volia —a l'inrevés—. Una de les primeres paraules que vam aprendre —plural—. - 3: Apèndix de la cara que cal netejar de tant en tant. Relació que costa de trobar i encara més de mantenir —a l'inrevés—. - 4: Consonant. Com cal anar per seguir algunes teràpies —en castellà i tot junt—. - 5: Com voldrien que fóssim alguns pares -a l'inrevés—. Terminació verbal. Consonant repetida. - 6: Ho fas sovint —en castellà i a l'inrevés—. On enviem a les persones amb qui tenim més confiança. Vocal. - 7: Consonant que també és un nom d'una beguda que es pren a les cinc. Lligadura alta que usaven els antics perses —a l'inrevés—. 8: L'animador i agitador de tots els p. c. Vocal.

VERTICALS

A: El gran especialista. Consonant. - B: Grup musical dels mig "carrozas" —sense repetir la consonant—. No es refereix a la dona de Pablo dels "Picapedras" sinó a la nostra. - C: Consonant. Com cal estar perquè no facin

Rosas y espinas sobre ruedas

Luis Roberto Arturo con casi 50 años, de pelo medio canoso, es un "tetra" bastante profundo; hace un par de años que tiene silla eléctrica, con la que se pateja toda la ciudad. Cristina de los Álamos Caídos, un poco más joven, aún no se atreve a ir sola con la eléctrica por la calle, aunque está menos afectada que Luis. Hoy han quedado en el Centro un poco antes del encuentro para hablar de sus cosas:

—Aún recuerdo —dice Luis— cuando te vi los muslos por primera vez en fisio. Me quedé de piedra, de tan bonitos que los tenía.

—¿Y el primer beso?

—Esto fue en el autocar de la Cruz Roja una tarde de mayo.

—Después pasaron algunos años —dice Cris, medio melancólica— hasta que nos volvimos a encontrar en el esplai.

—Sí. Pero allí había aquel capullo de monitor, el Jorge Enrique de los Guzmanes de Castelldefels, por quien tú te colaste más que la piña.

—¿Y cuando tú te liaste con aquella morena con hijos...?

—Aquello fue diferente —dice enérgico Luis—. Ella quería aprender...

—Y tú le enseñaste demasiado...

—Me quedo con tus muslos —tajante Luis—.

Después de una pausa, añade él, decidido, mientras le coge, como puede, la mano a la Cris:

—Cuando tú terminabas el BUP y yo empezaba informática, nos encontramos de nuevo. Fue entonces cuando, después de algunos devaneos y toquetones, decidimos seguir con esta relación que no tiene nombre ni falta que le hace.

—Nos ha ido bastante bien, porque nadie se ha metido por el medio. ¿No te parece?

—Sí, cariño.

Solució de l'encreuat

1: Paral·lèl. - 2: ob. Pipes. 3: Nas, cima. - 4: C. Atope. 5: éB. Ar. Nh. - 6: seac. M. O. 7: T. arall. - 8: Rietos. A.

